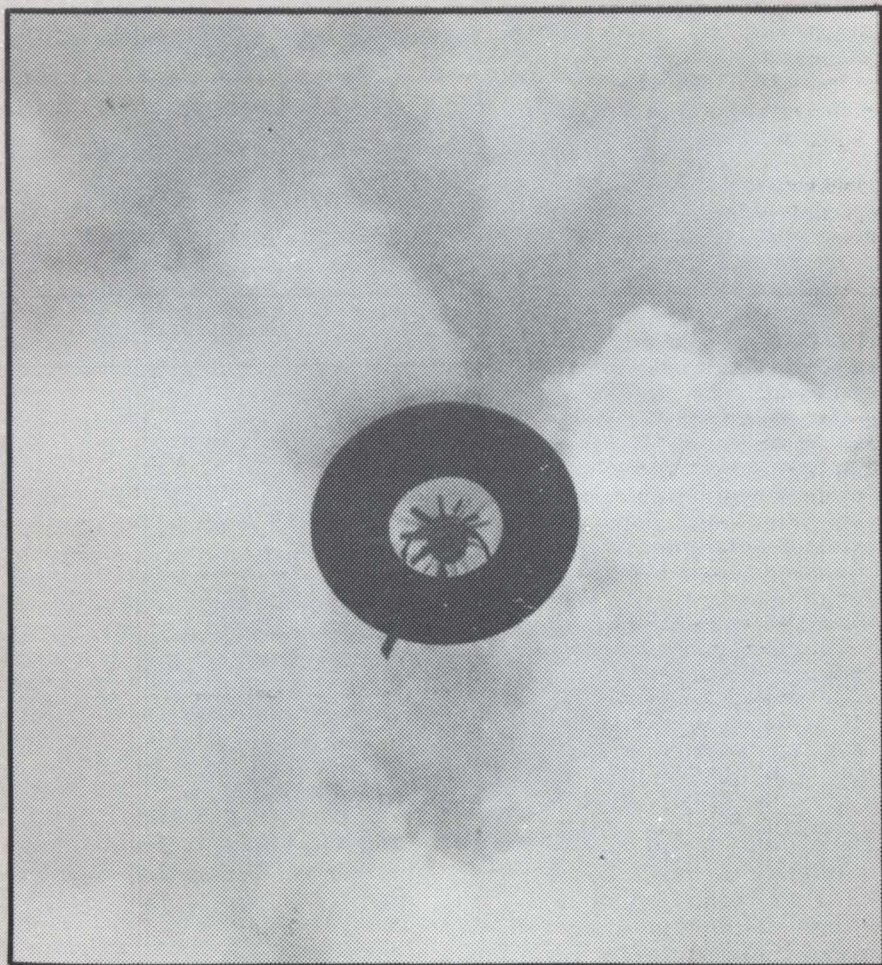

UFO

INFORMATION **NR.5 1984**

UFO flyger i Linköping

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-feno-
men. Utk. med 6 nr/år.
Prenumerationsåret på UFO-Infor-
mation är 1 jan. - 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen, Lars
Nilsson, Kenneth Eek och T. Gus-
tavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgränd,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av ar-
tiklar och diskussionsinlägg mot-
ages tacksamt.

För att underlätta den redak-
tionella bearbetningen bör manu-
skripten skrivas med största möj-
liga radavstånd på skrivmaskinen.
Var god observera att manus en-
dast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna.
Artiklar och övrigt material ur den-
na tidskrift får återges helt eller del-
vis endast efter tillstånd av ansvarig
utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också
att våra läsare hör av sig med tips
om inträffade händelser av UFO-
karaktär - det kan vara något Ni
läst om i respektive lokalpress på Er
egen hemort eller hört någon berät-
ta. Hjälp oss också samtidigt att lätt
få kontakt med eventuella vittnen
till UFO-observationer genom att
tex notera telefonnummer eller
postadress i breven till oss.

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade
som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

UFO-Information utkommer ej regelbundet varannan månad.

Beställ UFO-Informationens HANDLINGSPROGRAM

genom att sätta in

30:-

på postgiro 84325-0

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Förnuftets tidsålder?

Man talar ibland om förnuftets
tidsålder, och man säger vidare att
aldrig tidigare har väl mänsklighe-
ten haft sådana möjligheter som
idag. Aldrig tidigare har vi väl skå-
dat en så avancerad teknologi!

Det må nu vara hur som helst med
dessa påståenden. Jag finner idag
som tidigare en stor okunnighet hos
oss människor. Vi hyllar saker och
ting som vi i stället borde bekämpa.
Vad kan väl vara mera angeläget än
människans fortlevnad under säkra
och betryggande former? Men vad
görs och vad kunde göras för att
trygga överlevnaden av människo-
släktet? Jag kan inte låta bli att ännu
en gång peka på hur illa vi hanterar
våra möjligheter. Ta t.ex. vetenska-
pen och religionen vilka gemensamt
borde kunna hjälpa oss att förbättra
våra livsvillkor. Men hur har det bli-
vit och varför? Vetenskapen har sina
överhuvuden som av prestigeskäl
går sina egna vägar och i det längsta
vägrar att erkänna något som de inte
känner till. Det må sedan vara hur
rätt som helst. Hur många är inte de
gränser som vetenskapen har satt
och lika många gånger har dessa
överskridits!

Till religionen har vetenskapen
mestadels ställt sig avvisande och
oförstående i stället för att plocka
upp de guldkorn som finns att hämta
där. Religionen i sin tur har sönder-
fallit i två delar: dels i den ursprung-
liga biren men också i ytterligare
en bit. Mellan dessa båda delar rå-
der en avsevärd skillnad. Religionen
är vad den alltid har varit, en läro-
källa varur vi kan ösa kunskap om

människans existens här på jorden.
Den är också ett moraliskt och and-
ligt rättesnöre.

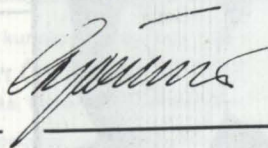
Kyrkan eller frikyrkorna insåg
snabbt att religionen var ett utmärkt
medel att skrämman människor med.

I dag har man andra metoder,
men resultatet blir detsamma. Det
är verkligen synd om de människor
som är sökare och har satt sitt hopp
till religionen. Dessa människor
hamnar istället i klorna på någon av
de olika kyrkorna. Samtliga är utsu-
gare och drar sig inte för de mest
råa och grova tilltag för att skaffa
sig ekonomiska fördelar på bekost-
nad av svagare människor, som kan-
ske är olyckliga, vilsekomna, sjuka
eller av andra orsaker vill söka tröst
och styrka i det skrivna ordet.

Kyrkorna har stora ekonomiska
möjligheter att hjälpa eftersom de
lurat till sig pengar av lättlurade
människor. Men hur är det? Jo, för
syns skulle ger de ut lite pengar,
men inte så mycket att de själva
blir lidande. Det aktar de sig nog-
samt för! Jag har aldrig sett en sväl-
tande pastor men väl en uttiker! De
måste väl också förstå och se att
kyrkan inte lever efter religionens
bud utan efter sina egna utstuderade
metoder, som ingalunda hjälper sö-
kande människor men väl stjälper
dem. Och vilken är deras hållning
till vetenskapen? Jo, ungefär den-
samma som vetenskapen håller
gentemot religionen d.v.s. man avvi-
sar varandra eller mera rakt på sak -
det krigas om ekonomiska fördelar
på två olika plan och ingen vill ge ef-
ter för den andra. Detta är den o-

sminkade sanningen om de två områden, som kunde vara de bästa för mänskligheten men av maktbegär blivit de sämsta! Många frågar sig säkert vad detta har med UFO att göra och till dessa vill jag säga: UFO är inte det enda saliggörande. Vi måste också se till att ha en värld

att leva i som är någorlunda människotillvänd. Därför pekar jag på dessa uppenbara brister. Vi måste alla hjälpas åt att skapa en bättre värld!

Österrikist UFO flyger i Linköping

Varje människa har väl någon gång stannat upp och funderat över hur framtiden skall komma att se ut, inte minst då det gäller rymdens utforskning? Vart är den tekniska utvecklingen på väg? Dagens flygmaskiner är till formen strömlinjeformade men, och det är intressant, man kan skymta andra former för våra "flygtyg". Man kan fundera över huruvida det är fantasi eller tekniskt nytänkande, som drabbat ett par ingenjörer i Österrike. De har utvecklat vad de kallar ett turboplan, som uppvisar stora likheter med vad vi i dagligt tal kallar "flygande tefat". Man undrar nu om detta kan vara något för morgondagens tekniker att bygga på. Bilden av ett flygande tefat på "första pärmsidan" och härintill är inte enbart äkta, utan dessutom unikt så till vida att vi inte känner till någon i Sverige, som lyckats få maskinen att fungera felfritt. Modellbyggare R. Nilsson i Linköping har fått "tefatet" att starta, flyga och landa, allt efter sina önskningsar. Det var verkligen trevligt att se maskinen i aktion.

Lyftkraft 6 kg
Motorvarv minst 11.500 v/min.
Turbovingens varvtal 750 v/min.
Kjell -84

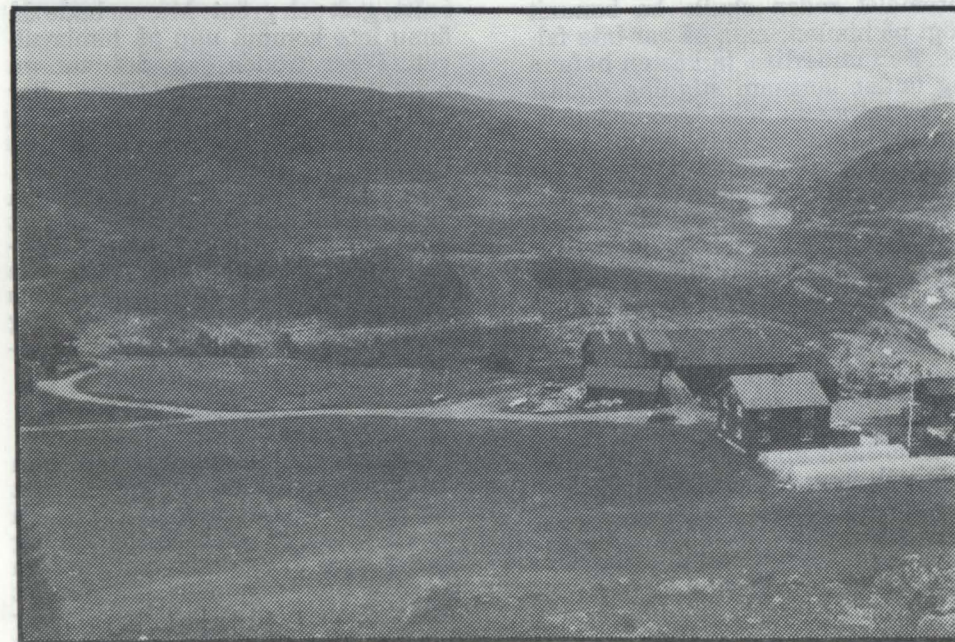
Norsk bondgård besöks av UFO

- Plötsligt, då jag var på 25 meters avstånd, flammade hela det lysande föremålet upp i en ljudlös, bländande ljusexplosion. Det var som att se rakt in i en svetslåga, fast skenet var ännu starkare!

Det är Ola Roen, ägare till gården Sörbön, en av de största gårdarna i Ål, Hallingdal i Norge, som berättar för den välkände ufologen Henry Svensson, Mariestad, och signaturen. Roen beskrev vid vårt besök ufolandningen, som ägde rum på hans ägor måndagen den 26 januari 1981 omkring kl. 19.00.

- Jag hade nyss avslutat kvällsskötelsen av djuren. Då jag kom ut på lagårdsbron uppmärksammade jag ett underligt, starkt, nästan orange ljussken från den södra delen av mina marker. Det syntes omkring 80-90 meter från bostadshuset. Min första tanke var, att skenet kanske kunde hänföras till någon uppskjutning av

en ljusraket från hemvärnsskolan i Torpemoen, belägen några km. söderut nere i dalen. Några ögonblick senare fick jag en glimt av ett lysande föremål, som fick mig att överge tanken på en ljusraket. Nu trodde jag, att det var en helikopter, som hade landat i snön nere i en liten svacka på gårdet. Just i detta ögonblick kom en bekant, Eilev Medgård, till gården. Han kom för att i efterskott uppvakta min far, som några dagar tidigare fyllt 85 år. Jag ropade till honom, att han skulle komma och titta på en helikopter, som hade landat. Medgård, som från sin position inte kunde se landningsplatsen, svarade, att han strax skulle komma, men att han först ville ge min far en present. Under tiden gick jag i rask takt förbi en stapel med timmer, som hitintills delvis skymt mitt synfält, mot föremålet med det starka ljusskenet. Jag såg nu, att det inte var någon helikopter. Det var nå-

Ola Roens gård "Sörbön" Ål, Hallingdal, Norge.

got, som jag aldrig tidigare sett maken till.

Bländande ljusexplosion

- Jag blev inte rädd men mycket konfunderad, fortsätter Roen sin berättelse. Jag närmade mig föremålet, som var plant upptill och cirkelformat med en diameter på 8-9 meter. Dess höjd uppskattar jag till omkring 1,5 meter. I centrum lyste tingesten intensivt röd. Den röda färgen gick över i en grön nyans utåt kanterna. Själva kanterna lyste i en mörkare grön färgton. Plötsligt, då jag var på ca 25 meters avstånd, flammade hela föremålet upp i en ljudlös bländande ljusexplosion. Det var som att se rakt in i en svetslåga, fast detta skenet var ännu starkare. Instinktivt skyddade jag ögonen med mina händer. Samtidigt som det bländande skenet flammade upp, började tingesten lyfta och gled långsamt fram över gärdet. Jag sprang då in i köket och ropade till min fru, att hon skulle skynda sig ut för att få se ett flygande tefat. Då jag kom ut igen, räknade jag med, att föremålet redan skulle ha kommit högt på himlen, men så var inte fallet. Den underliga farkosten befann sig under långsam stigning endast ett 60-tal meter från landningsplatsen på väg mot en brant åskant i östlig riktning. Farkosten låg på kant med undersidan vänd mot åsen, varför jag aldrig fick tillfälle att se dess underdel. Då farkosten kommit i höjd med åsens mittparti, kom en ny bländande ljusexplosion från dess undersida. Sedan försvann den över åsens krön, på omkring 300 meters avstånd från min observationspunkt, och var borta. Jag minns, att trädtopparna passerades av farkosten med så liten marginal, att min far, som tillsammans med min fru och Medgård kommit ut och nu bevittnade händelsen, utropade: - Nu går den emot trädtopparna! Men farkosten vidrörde aldrig träden. Under hela min observationstid, som jag uppskattar till 5-6 minuter, hördes inget ljud. Jag kunde heller inte se

några dörrar eller fönster. Föremålets fart under förflyttningen var mycket låg. Det hela var en fantastisk upplevelse. Hade jag inte haft vittnen, som kunde bekräfta händelsen, skulle jag nog inte berättat den för någon, men nu var vi i alla fall fyra vuxna, som såg samma sak. Farkostens beteende, med bl.a. 90 gr. kursändring, de oförklarliga ljudlösa ljusexplosionerna, dess sätt att klara passerandet av åsen, m.m. har övertygat mig om att den var intelligent navigerad, avslutar Ola Roen sin berättelse.

Starkt ljussken

Fru Borghild Roens berättelse om händelsen: - Måndagen den 26 januari 1981 är en dag, som jag aldrig kommer att glömma. Ola och jag var nästan klara med våra rutingörsmål i lagården. Jag lämnade lagården något tidigare än Ola. Det var en vindstilla stjärnklar kväll med några få minusgrader. På vägen från lagården till bostadshuset observerade jag ett ovanligt starkt ljussken över dalen i sydlig riktning. Det blinkade i rött, gult och grönt. Månen hade då ännu inte kommit upp på himlavalvet. Först trodde jag det var en mycket starkt lysande stjärna eller planet, men jag ändrade mig ganska snart. Skenet måste komma från ett flygplan eller helikopter tänkte jag, eftersom det blinkar så starkt i olika färger. Jag tänkte studera skenet närmare, men övergav tanken, flygplan och helikoptrar hade jag sett så många gånger tidigare, och kvällens nyhetssändning i TV lockade mig mera. Jag gick därför in i bostadshuset.

Försvann över åskränet

Efter några minuter kom min man instormande i köket och ropade, att jag skulle skynda mig ut för att få se ett flygande tefat. Sedan sprang han ut igen. Jag trodde först, att han skojade med mig, men jag gick ut tillsammans med min svärfar och vår bekant, Eilev Medgård, som kommit på besök. Mot den branta åsen i öst

avtecknade sig ett underligt skarpt ljussken i färgerna rött, gult och grönt. Ljusskenet steg långsamt ut efter åsen mot himlen. Plötsligt, som en urladdning, sköt från skenets undersida en bländande, stark, eldliknande låga ut, innan skenet försvann strax över trädtopparna på åskränet. Jag vet inte, vad det kunde vara, men flyg, helikopter, raket eller luftballong var det inte, säger fru Roen. Roens, som är en mycket känd och aktad familj, betecknas av andra innevånare i bygden som absolut tillförlitliga. För övrigt kan tilläggas att andra vittnen, på ett avstånd av upp till 6 km från den aktuella landningsplatsen, observerat det märkliga ljusskenet.

Vid tillfället för UFO-landningen täcktes området av ett ca 70 cm tjockt snötäcke. När mörker rädde, granskades inte landningsplatsen närmare den kvällen. På natten blåste det upp en våldsam snöstorm, och nästa dag var allt sökande efter ev. spår lönlöst. På våren gick man över området med en geigermätare, men denna mätning gav inget utslag.

Det är inte första gången, som UFO uppträder i trakten. Den 30 nov. 1954 blev tre skolflickor i det närmaste vettskrämda av ett kulkformat UFO med en uppskattad diameter av 3,5 meter. UFO:t hade ett surrande ljud, då det på mycket låg höjd passerade över flickorna. De blev rädda och sprang i panik från platsen. En av flickorna stannade upp och tittade på UFO:t, som vid ett tillfälle nästan vidrörde marken. Flickan kände sig iakttagen av en skepnad, som stirrade på henne genom ett fönster i farkosten. Flickan blev så skräm av händelsen, att hon vägrade gå hem utan sällskap av vuxna.

Personal från en i Torpemoen närliggande militärskola, bl.a. tre löjtnanter, undersökte platsen för händelsen. I snötäcket, som täckte marken, hittade de en 25 meter lång strimma, där all snö på ett oförklarligt sätt var bortblåst. Vad som förorsakat denna snöfria strimma gick ej att fastslå. Någon helikopter hade dock med säkerhet ej vistats i området vid tillfället.

Karl

Ola Roen på platsen för UFO-landningen.

Yrkespilot vittnar om UFO

Det överallt i världen uppmärksammade Turinfallet ägde rum i närheten av Turins internationella flygplats den 30 november 1973. Det kan knappast vara tal om ett utslag av kollektiv hysteri, eftersom UFOt observerades av två yrkespiloter. En tredje pilot förföljde UFOt i sitt flygplan. Flygplatsens radar upptäckte den främmande luftfarkosten, och tjugtals med vittnen gjorde sina iakttagelser på själva flygplatsen. Gerard Dupagny som är France-Inters representant i Rom intervjuar major Mezzelani.

Major Mezzelanis rapport.

- Ungefär sju minuter innan Alitalianplanet skulle landa efter flygning 325, varskoddes jag av trafikledningen om att ett okänt föremål, som avgav ett mycket starkt ljus, syntes i min landningskurs. Jag och andre-piloten granskade himlen men upptäckte ingenting. Vi befann oss på 2.000 m höjd. Två minuter före landning och på 300 m höjd såg vi plötsligt ett mycket kraftigt ljussken över Turin. Ljuset var blåvitt.

- Ändrade sig färgen?

- Nej...Jag kan inte säga, på vilket avstånd ljuset syntes. Men jag tror, att det befann sig 15-20 grader över horisonten. Ljuset var mycket stort och av fullständigt okänd natur.

- Efter vad jag kan förstå rörde det sig varken om en satellit, en stjärna eller en ballong. Jag har aldrig sett något liknande.

- Var vädret vackert? Inget magnetiskt åskväder?

- Nej, det förekom ingenting sådant. Instrumenten gav inga onormala utslag, och himlavalvet var lugnt. Tornet i Turin hade uppgett, att man såg ett UFO på radar. Det föreföll att vara av samma storlek som en DC-8:a eller Boeing 707. Jag kan inte göra någon uppskattning av detta förhållande: jag såg bara ett

ljus, som var mycket stort och klart lysande.

- Såg ni någonting egendomligt på instrumentpanelen?

- Absolut ingenting. Allt var normalt. Sedan vi landat begav vi oss till stationsbyggnaden och såg då ljuset ännu en gång. Det var nu mindre. Jag förmodar, att det hade stigit då det förflyttade sig i sydvästlig riktning. I stationsbyggnaden bekräftade befällhavaren på ett annat Alitalianplan - flygning 043 - att han också hade sett ett mycket stort ljus över Turin. Slutligen hade också en tredje pilot på ett Piperplan tydligt iakttagit ljuset och försökt förfölja det med hjälp av radarindikationerna.

- Iakttog man föremålet länge från radarkontrollen vid Turins flygplats?

- Ja. Man kunde följa det under lång tid, och man konstaterade att föremålet var stort som en DC-8:a. Däremot sades ingenting om hastigheten. Radarspecialisterna förklarade för mig, att föremålet inte förflyttade sig i rät linje eller i en kurvformig bana utan i sicksack.

- Såg planets passagerare föremålet?

- Nej, och jag varskodde dem inte om saken. Jag tror inte, att de såg något.

- Ni har ju många flygtimmar bakom er. Är det första gången ni råkar ut för ett fenomen av det här slaget?

- Ja, det är det.

- Och vad anser ni om saken?

- För tillfället ingenting speciellt. Men när jag tänker tillbaka, vill jag inte förneka möjligheten av att det var ett flygande tefat.

Den andra berättelsen är av ovanligare slag. Flygpiloten Riccardo Marano tillhör otvivelaktigt det fåtal, som kan skryta med att ha förföljt ett UFO. Här återges hans redo-

görelse:

- Tillsammans med en del andra flygplan inväntade jag tillstånd att landa på flygplatsen i Turin. Jag hade hört kontrolltornet rapportera ett okänt flygande föremål på 1.200 m höjd inte långt från den plats, där vi skulle landa.

- Så Turinflygplatsens radar varskodde er alltså om föremålet?

- Ja. Det var en trafikledare, som larmade oss om saken. Radarn hade registrerat ett föremål på skärmen. Jag begärde då att få kontakt med flygplatsen för att erhålla tillstånd att ändra rutt och närma mig föremålet i avsikt att ta reda på vad det rörde sig om. Detta tillstånd erhöi jag. Radarn anvisade mig den riktning jag skulle följa för att komma i närheten av föremålet. Under det att jag närmade mig det, visade radarn att föremålet girade och flög mot Val Suza. Jag följde efter. Men plötsligt meddelade radarn att föremålet försvunnit från skärmen. Jag spanade över himlen för att söka upptäcka det med blotta ögat. Just då rapporterade ett annat flygplan som nyss startat, att föremålet befann sig bakom mig på 3.600 m höjd. Jag steg då till omkring 3.000 m och påbörjade omedelbart en gir. Då såg jag framför mig ett föremål, som liknade en intensivt lysande sfär. Ljuset minskade och ökade i styrka, men det sloknade aldrig. Det var bara intensiteten som varierade.

- Föremålet låg lite högre än flygplanet, och jag började alltså stiga till dess nivå. Medan jag steg, hade jag en bestämd känsla av att föremålet steg eller sjönk framför mig (och detta bekräftades av kontrollinstrumenten).

- Jag passade på i ett ögonblick, då föremålet befann sig lägre och dök, varvid jag ökade farten till drygt 400 km/tim. Men jag hann inte ifatt föremålet, för det avlägsnade sig allt mer från flygplanet och ökade farten på samma sätt som jag själv gjorde. Farkosten försvann mot söder, och jag försökte förfölja den under några minuter. På grund av

min korta aktionsradie var jag tvungen vända mot flygplatsen igen.

- Hur länge varade förföljandet?

- Från det ögonblick jag först såg föremålet, till dess jag befann mig i närheten av det, 7-8 minuter alltså. Larmet gavs omkring kl. 19.00 och man kan säga, att händelserna över Turin alltså utspelade sig på ca 15-20 minuter.

- Vilken färg hade föremålet?

- Det lyste intensivt vitt som ljuset från ett neonrör.

- Är ni säkra på att det ändrade hastighet?

- Ja, det ändrade verkligen hastighet. Men hur det gick till, vet jag inte. Säkert är i varje fall, att dess fart var större än min, eftersom jag inte hann ifatt det.

- Kan det ha varit en väderleksballong?

- Nej, det är fullständigt uteslutet, för en sådan ballong kan färdas med högst 400 km/tim.

- Kanske det rörde sig om någon topphemlig militär prototyp?

- Om den saken kan jag inte uttala mig. Men det var säkert många som styrde farkosten, för den rörde sig i alla riktningar, och de manövrer den utförde får mig att tro detta. Men jag kan inte svära på det!

Det tredje vittnesbördet i Turinfallet kommer från en tekniker vid flygplatsen. Han vill vara anonym, men vad han har att säga är av väsentlig betydelse i sammanhanget: UFOt upptäcktes också av radar.

- Ett vitt, mycket intensivt ljus svävade den 30 november 1973 på ca 1.000 m höjd över flygplatsen i Turin.

- Såg ni föremålet röra sig i luften?

- Nej, men flera av mina arbetskamrater såg det och följde dess rörelser. Jag återvände till mitt kontor, och där hörde jag ett samtal mellan piloterna på tre flygplan i luften och kontrolltornet.

- Hur länge stannade farkosten kvar i luftrummet över Turins flygplats?

- Omkring 45 minuter.

- Ändrade föremålet färg?

- Jag såg bara, att det lyste vitt. Jag följde i radion samtalet mellan piloterna, som såg det i en annan färg.

- Vilken färg då?

- Blått, tror jag.

- Vad tänkte ni då ni såg den där "saken" i luften?

- Jag vet inte riktigt. Jag förstod ju, att det inte var ett vanligt flygplan. Men det var kanske en prototyp?

- Registrerade radarn föremålet?

- Ja. Radarpersonalen såg det på instrumenten. Jag har inga lämpliga instrument, men jag hörde att kontrolltornet såg det klart och tydligt på radarskärmen. Det var lika stort som ett fyrmotorigt jetplan.

Franco Contin får avge den sista vittnesrapporten i Turinfallet. Han är amatörfotograf. Tidigare på kvällen den 30 november hade han tagit bilder på en "stjärna" med ett utseende och rörelser som verkade mycket besynnerliga.

Franco Contin berättar:

- Jag var ute och promenerade och fick då syn på ett föremål, som liknade en stjärna. Klockan var 17.00. Det var klart väder, och jag såg en

starkt lysande stjärna. Medan jag tittade på den, började den till min förvåning att röra sig över himlen. Vad jag såg påminde om en ljusglob, som var lite ojämn i kanterna.

- Vilken färg hade föremålet?

- Det var vitt och blev plötsligt mörkt orangefärgat. Det följde en lodrät bana. Ibland rörde det sig i sick-sack och två gånger såg jag, hur det förflyttade sig ryckigt som i en trappa.

- Var hastigheten regelbunden eller ändrade den sig?

- Ja, föremålet ändrade fart. Ibland gick det ganska sakta och ibland med högre hastighet.

- Tror ni att det var styrt?

- Ja, det tror jag.

- Hörde ni något motorbuller?

- Nej. Inga motorljud kunde uppfattas.

- Var det kanske en väderleksballong?

- Nej. Jag har sett, hur sådana ballonger uppför sig på himlne. De kan röra sig i kurvor men aldrig i 90 graders vinkel.

- Färdades farkosten fortare än ett jetplan?

- Ja, det tror jag.

- Stämmer det, att italienska jaktplan några dagar senare började avpatrullera Val Suza?

- Ja, det stämmer.

- Hur länge observerade ni föremålet?

- Sammanlagt var det väl 15-20 minuter.

Källa: UFO - Fakta och Spekulationer, av Jean-Claude Bourret

Änglateori framförd av Kenneth Arnold

24 juli 1947 myntades termen flygande tefat, då civilpiloten Kenneth Arnold flög i närheten av Mount Rainier. Arnold, som en gång kandiderade för guvenörssval i staten Idaho, har sedan dess sett UFOs flera gånger. Iakttagande deras märkliga uppförande har han länge hävdad att åtminstone vissa är annat än bara interplanetära farkoster: de representerar levande livsformer. Nu tror Arnold att UFOs kan vara en länk mellan den levande världen och an-

devärlden och att livet inte slutar med döden.

Vid ett tillfälle fylldes Arnolds hem med varelser som han säger förblev osynliga. Han kunde dock se deras fotavtryck på rummens stora filtmattor. En annan gång såg Arnold ett UFO som ändrade täthet och han tog detta som ett bevis för att UFOs inte är utan själ.

UFO-Review nr 14.

B-O. Lidén

Stort UFO sågs av känd bergsbestigare

Reinhold Messner från Italien anses som en av världens främsta bergsbestigare efter att ha nått nästan alla de högsta och svåraste topparna i världen. När Messner och några kolleger i september 1981 höll på att bestiga det 800 m.höga Mount Chamblang i Himalaya såg de ett UFO "stort som månen" och som gled mycket sakta söderut över de snötäckta topparna mot Nepal.

Föremålet som sågs i tre timmar rörde sig därefter i olika riktningar för att slutligen försvinna norrut.

Andra vittnen såsom en engelsk lärare och en polsk-brittisk expedition såg föremålet under olika tidpunkter. Messner har tidigare bestigit Mount Everest och anses som en trovärdig observatör av ett märkligt fenomen.

Bengt-Owe Lidén.

Två minuter före landning såg vi plötsligt ett mycket kraftigt ljussken över Turin. Ljuset var blåvitt.

Slagrutemannen på väg att accepteras av vetenskapsmännen i både öst och väst

Olle Öhman.

Det är inte länge sedan Sveriges TV i ett program lät slagrutemän visa upp sin konst för tittarna. De utsattes för ett kort prov: med förbundna ögon skulle de inom ett begränsat område med slagrutans hjälp peka ut var det kunde löna sig att leta efter vatten. Resultatet blev tämligen nedslående med markeringar som låg vitt skilda från varandra - och man kunde knappast ta fel på den belåtenhet TV visade i sammanhanget! Ty detta måste ju vara det enklaste och smärtfriaste sättet att sopa ett fenomen under mattan: i hast 'improviseras' en uppvisning, som på grund av diverse omständigheter naturligtvis måste innehålla ett antal felkällor.

Det kan emellertid vara farligt att förenkla och improvisera när det gäller företeelser, som vi i brist på bättre kallar paranormala och därför också tolkar som överkliga, föga passande i vår realistiska tid.

Med slagrutan förhåller det sig dock på det sättet, att den vetenskapliga eliten i både öst och väst alltmer börjat intressera sig för uppgiften att lösa gåtan med 'trollspöet'. Kanske är man också på god väg att lyckas ...

Radiestesin - känslighet för strålning - är en 7000 år gammal konst med rötter i Egypten och orienten. På gamla egyptiska reliefer kan man se avbildade vattenletare med slagrutor och huvudbonader försedda med ett slags antenner. Även Kina kände konsten. Kung Yu, omkring

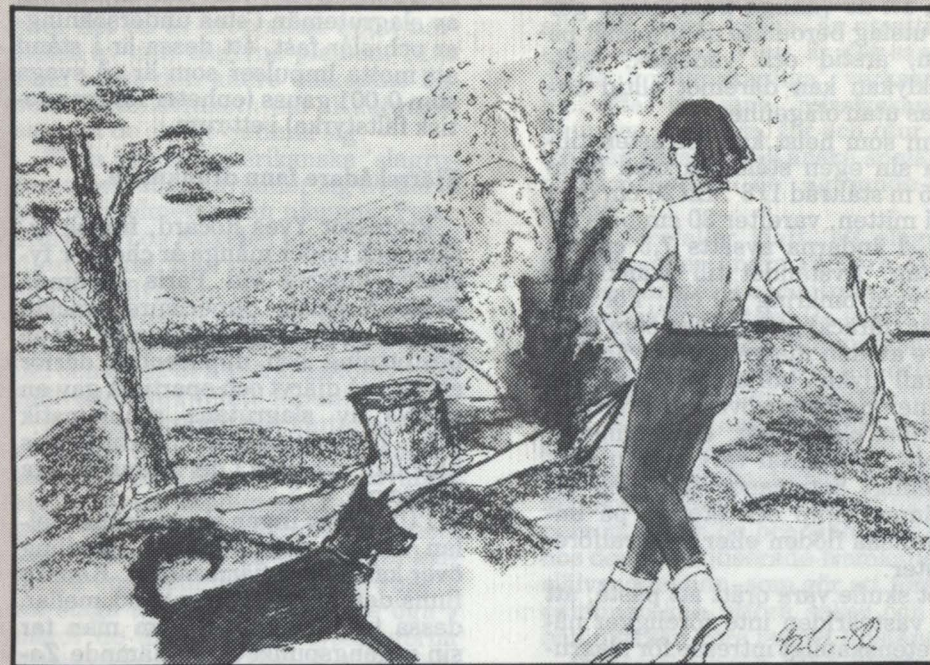
2200 f Kr, avbildas med slagruta. Ur slagrutans historia kan också nämnas Georgius Agricola, som i sitt medeltida verk 'De re metallica' varnar för slagrutegången, som han menar styrs av djävulen själv. Jacques Aymer, som levde och verkade i slutet av 1600-talet, är kanske den förste berömde slagrutemannen. Han var en mästare i att spåra upp brottslingar och få dem hängda!

Sovjet leder forskning.

Det intressanta är att slagrutan trots tvivel från den stora allmänheten och uttalat hån från forskarnas sida ändå klarat sig fint under sjutusen år - och nu i våra dagar till och med är på väg att upphöjas till vetenskap!

Förfinade mätinstrument och överlägsen laboratorieutrustning i förening med ett vidgat vetande i fråga om levande varelsers reaktioner har börjat öppna dörren till det okända. Levande varelser - det må röra sig om bakterier eller däggdjur - påverkas alla av omgivande magnetfält och elektromagnetism, och det är bland annat dessa konstateranden som ligger till grund för 'slagruteforskningen' i öst och väst.

Än så länge torde Sovjetunionen vara ledande nation på området. Där har man på ett ytterst fördomsfritt sätt engagerat sig i biomagnetiska experiment, i vilka landets främsta vetenskapsmän deltar. Motståndet har hittills varit betydligt större i väster. Där är det snarare så, att orädda privatpersoner genom eget agerande försöker engagera veten-

När en slagruteman får en klyka att reagera med vridningar, reagerar i själva verket också hela hans kropp.

skapen att intressera sig för ämnet.

Slagrutegång är alltså ett helt legitimt forskningsområde inom Sovjetunionen. De geologiska institutionerna i Moskva och Leningrad har stora grupper av geologer, geofysiker och fysiologer, som alla sysslar med detta slags vetenskapliga arbete.

Den ryske vattengeologen, professor G. Dogomolov, är också själv slagruteman. Han kan bestämma djupet till underjordiska flöden och kablar och är till och med i stånd att ange diametern på vattenrör under jordytan.

Om ett av sina försök säger han att 'kraften i dragningen på kvisten nådde 100 och t o m 1000 gram/cm. I de ryska experimenten har slagrutemännen avskrämts på alla upptänkliga sätt för att man skulle kunna av-

göra, om detta påverkade resultatet. De omgavs med bly, stålplåt o s v men slagrutan gav ändå kraftigt utslag. Bara om vattnet under jorden leddes in i gummislangar upphörde klykan att vrida sig. Samma effekt uppnåddes om slagrutemannen hade läderhandskar på sig.

En intressant omständighet är att klykornas kvalitet är av betydelse. De skall enligt ryssarna skäras från träd som vuxit i skuggan och helst vara från vide, persiko- eller av bokträ. Känsligheten i klykorna avtar efter ett par dagar och nya måste skäras.

Adrenalin och hypofysen viktiga.

En annan rysk vetenskapsman, Nikolaj Sotjevanov, som är verksam i Leningrad och livligt intresserar sig för slagrutefenomenet, har kommit på idén att tillverka en slagruta av

ståltråd. Man har nämligen konstaterat, att de vanliga trådklykorna ger olika utslag beroende på tidpunkt på dagen, årstid och väderlek. Ståltrådklykan kan däremot alltid användas utan olägenhet.

Vem som helst kan förresten tillverka sin egen stålklyka med hjälp av 1,5 m ståltråd 1/8". En 20 cm ögla böjs i mitten, varefter 30 cm böjs till ett U. I ändarna avsätts 7,5 cm till handtag. Avståndet till skänklarna skall vara omkring 60 cm. För den som är tillräckligt begåvad som mottagare av den magnetiska strålningen skall klykan börja rotera, då den befinner sig i eller över ett kraftfält, underjordiskt vatten, olja, mineral, elkablar. Det antal varv klykan slår, kan enligt Sotjevanov tjäna till att bestämma djup och storlek på underjordiska flöden eller mineralförekomster.

Det skulle vara orätt att påstå, att det i västvärlden inte föreligger något vetenskapligt intresse för slagruteforskning. Det finns, men vind i seglen saknas än så länge. I Boston, USA, har nyligen 'Internationella sällskapet för bioelektricitet' (International Society for Bioelectricity) bildats och vetenskapsmän har, inspirerade av de ryska försöken, mer påtagligt börjat engagera sig. En av dem, Zaboï Harvalik i Lorton, Virginia, noterar att slagrutemän är utrustade med två centra som hjälper dem att upptäcka förändringar i jordens magnetfält: 1. binjurarna samt 2. en punkt mitt i huvudet nära tallkottkörteln och/eller hypofysen.

Det har konstaterats att slagrutemän med förfinade mottagarorgan faktiskt kan registrera svagare förändringar i den magnetiska miljön än vad en sofistikerad laboratorieutrustning förmår. En slutsats man dragit av detta är att slagrutemän bör tas i anspråk för att registrera energimönster, som strålar ut från materia av detta slag.

Bland europeiska förgrundsgestalter kan nämnas den holländske professorn Soloco Tromp, som under

många år sysslat med att kartlägga magnetiska fält. Han har använt sig av slagrutemän i sina undersökningar och slår fast, att dessa är i stånd att motta impulser som är så svaga som 0,001 gauss (enheter för magnetisk fältstyrka) i ett rum.

Fjärrskådare fann drucknade.

Professor Yves Rocard, fransk fysiker och under många år chef för fysikavdelningen vid Paris berömda Ecole Normale Supérieure, väckte med en artikel i 'La Recherche' både bestörtning och uppseende, därför att han så djärvt och opartiskt gav en analys av slagrutans problematik och förutsättningar. Naturligtvis blev han avhånad i de vetenskapliga kretsarna.

I USA dras ingen skarp gräns mellan direkt slagrutegång, pendling över karta eller fjärrskåderi. Kanske finns det också ett samband mellan dessa tre företeelser? Om man tar sin utgångspunkt i den nämnde Zaboï Harvaliks resonemang har man dock svårt att förstå, hur binjurar eller något okänt centrum i hjärnan skulle kunna påverkas av förändringar i jordmagnetismen vid pendling över en karta eller dylikt. Hur förklara det paranormala draget i ett fjärrskådande, som bevisligen överensstämmer med verkligheten i flera fall?

I 'New Realities' (tidigare 'Psychic') berättar Christopher Bird om ett antal berömda slagrutefall. Ett av dem handlar om Ted Kaufmann, en f d PR-man, bosatt i staten New York och ofta anlitad i slagrutesammanhang. För något år sedan försvann två unga män från sina hem i Lake George, 10 svenska mil norr om delstatens huvudstad, Albany. De hade tagit lastbilen och gett sig ut för att köpa mjölk i en butik några kilometer norr om hemorten. De kom aldrig tillbaka.

Kaufmann anlätades och tog fram en karta och pendel. Han kom till den slutsatsen att männen kört ut på isen på en sjö fem kilometer norr om

byn och där gått till botten. Bilen skulle ligga på 12 m djup. Då våren kom flöt en av kropparna upp i närheten av den angivna platsen. Man fann också den andre omkomne lik som lastbilsvraket, där Kaufmann sagt att de skulle befinna sig.

Flera kända, amerikanska 'slagrutemedier' som använder sig av karta och pendelmetod kan nämnas: Peter Hurkos i Los Angeles torde vara den mest kände. Han specialiserar sig på störta flygplan och har lyckats lokalisera många. En annan är Bob Asher i Bath, Maine, som med pendel och karta bl a påträffat försvunna fjällvandrare i White Mountains.

Många forskare ser karta/pendelmetoden som en variant av slagrutan. Den som först började använda sig av detta tillvägagångssätt uppges vara abben Alexis Mermet. Fjärrskådande av det här slaget kallas på engelska för 'mind-viewing' - ett slags seende med ett inre öga - något de amerikanska fysiologerna Russel Targ och Hal Puthoff beskriver i boken 'Mind-Reach'.

Självsuggestion säger kritiker.

Det förefaller som om slagrutan och pendeln kan överges av sitt 'medium' efter längre eller kortare tids träning. Den som lyckats öva sitt inre seende tillräckligt kan utan yttre hjälpmedel erhålla en mental bild av en plats eller händelse.

Peter Harmon, brunnsborrare i Portland, Maine, USA, är en sådan person. En gång, omtalar Bird i sin artikel, ringde Harmon till en möjlig kund långt nere i Oklahoma. Medan de talades vid började Harmon beskriva kundens utemiljö. 'Du har en hundkoja på tomten', sade han, 'och en bit ifrån den ligger en tom ölburk. Där skall du finna vatten. Gå ut och se efter om min beskrivning stämmer'. Den förvånade mannen följde uppmaningen och kunde snabbt konstatera, att Harmon hade fullständigt rätt. Men hur kunde han veta? 'Enkelt', svarade Harmon, 'jag är ju där hos dig'.

Kritikerna menar att slagrutefolket, fjärrskådarna, 'pendlarna' och allt vad de nu kallas, är utsatta för självbedrägeri. Visst är det sant att dessa 'ovetenskapliga' verksamheter ofta är rena misslyckanden. Slumpen spelar in, tur och otur skiftar med varandra. Kanske spelar det undermedvetna de agerande fulla spratt.

Det förefaller klart, att slagrutemännen eller andra utövare av liknande konster koncentrerar sig intensivt på uppgiften. De måste fokusera sin medvetna uppmärksamhet på föremålet för aktiviteten och signaler går då till det undermedvetna, som sätter i gång omedvetna muskelrörelser, anser kritikerna. En hypnotisör skulle kunna åstadkomma samma resultat med en försöksperson, säger de och framhåller, att hos den hypnotiserade framkallas en självsuggestion, som gör att försökspersonen kan utföra saker och ting han inte kan göra i vaket tillstånd.

Undersökningar med elektrocardiograf har emellertid visat, att så gott som alla slagrutemän uppvisar fysiologiska förändringar, när de befinner sig över en aktiv zon. Det har också enligt ryska uppgifter visat sig, att slagrutekänsligheten kan överföras från en person till en annan. Å andra sidan har tvivlare som vidrört en slagruteman i aktion helt lyckats blockera den agerandes förmoda!

När en slagruteman får en klyka att reagera med vridningar, reagerar i själva verket också hela hans kropp.

Professor J Walther i Halle, Väst-Tyskland, konstaterar att blodtryck och puls ökar kraftigt hos den person som befinner sig i en aktiv slagrutazon. Likartade fenomen noteras i fråga om växter och djur. Chefen för barnsjukhuset i Aarau, Schweiz, utförde experimentet att placera möss i en slagrutazon. Djuren blev oroliga och förlorade sömnen.

Växter, djur och människor reagerar på fysikaliska fält i närheten av underjordiska malm- och vattenföre-

komster. Gurka, selleri och lök växer exempelvis inte inom en slagrutazon. Samma plantor trivs dock bra strax utanför zonen.

Fann vatten åt Pattons pansarmaré.

Den svenske läkaren Nils-Olof Jacobson anser det tänkbart att slagrutefenomenet är av paranormal natur. I sin bok 'Liv efter döden' (Zindermans 1973) framhåller han att fenomenet alltjämt är omtvistat bland vetenskapsmännen. Experiment visar, att slagrutefenomenet sker i avslutning till mätbara ändringar i yttre förhållanden såsom magnetfält, elektrostatiska laddningar, infraröd strålning, elektrisk ledningsförmåga i jorden.

Den holländske geologen Soloco Tromp för sin del menar, att det rör sig om ett rent fysiologiskt fenomen baserat på någon översensorisk mekanism i människokroppen.

En slagrutehistoria med poäng kan man utan överdrift kalla följande lilla berättelse:

Kaptenen i amerikanska armén, Ralph Harris från Kalifornien, deltog 1941 i invasionen i Nordafrika. Han tillhörde general Pattons styrkor och var med från allra första början av invasionen.

Tyskarna hade flytt ut i öknen och förstört alla brunnar. Amerikanerna fick allvarliga problem med vattenförsörjningen. Färskvatten fick tappas från krigsfartygen i hamnarna

och sedan transporteras per bil till förbanden. Harris var emellertid också slagruteman. Han beslöt sig för att göra något åt saken.

Efter mycket krångel lyckades han få företrädare hos högste chefen, den barske Patton. I all hast förklarade han sin plan och sin förmåga för generalen - som trodde på honom!

Patton lyfte luren till telefonen i generalstället, ringde till staben och beordrade de något förbluffade officerarna att ofördröjligen flyga in med ett pilträäd. 'Jag är inte tokig', röt han. 'Hit med ett pilträäd!'

Harris fick sitt pilträäd, skar sig några slagrutor och begav sig ut i öknen för att leta efter vatten.

Ganska snabbt hittade han en bred och vattenrik åder på 1200 m djup. Där borrade man och fann en källa som gav nära 8000 liter i minuten. Harris fann därefter på flera andra ställen vatten för armén.

Kaptenen, som numera är mäklande i Kalifornien, fick aldrig något erkännande för sina vattenbravader. 'Jag borde ha blivit befördrad till major', tycker han och menar att Patton säkert skulle ha gett honom graden, om han hade föreslagit honom det.

Historien sägs vara sann. Den finns bekräftad i boken 'The Divining Hand' av Christopher Bird, E P Dutton, N Y 1979.

Inte bedragare, men ...

Geologerna reserverar sig inför alla sensationella vatten- eller oljefynd som görs av slagrutemän. Många forskare anser, att de flesta slagrutemän - utan att vara medvetna bedragare - gör skada genom att felaktigt hävda, att vatten förekommer i strömmar och floder under marknivå. I stället är det så, säger de, att alla sedimentära och vulkaniska bergarter liksom urbergets sprickbildningar är mättade med vatten. Sökandet bör enligt dem inte gälla vatten utan i stället klipp- eller bergstrukturer, som lätt kan ge ifrån sig vatten till en källa.

Vägen till det Okända

(sista avsnittet)

Spiralandning

Töm lungorna fullständigt. Dra därefter långsamt in andan och börja samtidigt en uppåtgående spirallrörelse från magens bas. Denna rörelse skall stiga högre, allt eftersom luften dras in. Andas ut och upprepa detta flera gånger. Detta är svårt i början. Denna spirallrörelse är inte en yttre kroppsrörelse. Man måste föreställa sig att man vrider magen runt så att den stiger mot lungorna. Efter en tid kommer man att tycka sig känna en verklig spirallrörelse. För att bromsa aktiviteterna efter en koncentration kan man lämpligen göra spirallrörelsen åt motsatt håll nedåt under utandning. Upprepa detta flera gånger och du kommer att erfara att all känsla av ansträngning försvinner.

Telepati

Att fjärrsända ett budskap utan att använda sig av normala kommunikationssystem fordrar särskild utbildning och förutsättningar för det första att man bygger upp en bestämd tanke. För det andra att man har kraft att slunga ut densamma i viss riktning och för det tredje att mottagarparten har förmåga att ta emot densamma. Det är alltså inte bara att sätta sig ned tänka en tanke och sedan tro att den går fram. Ett sådant förfarande är dömt att misslyckas redan från början.

En tanke måste vara så stark att den förnimmes och äga hela jagets kraft bakom sig. Först då finnes förutsättningar att den skall nå sitt

mål. Tanken är av eterisk materia och kallad till liv genom det medvetna jaget som i sin tur påverkat tankeceller till arbete. Tanken byggs upp mekaniskt/kemiskt och är solid eller lösliq allt efter den kraft som sändes in till den.

Man måste avskärma sig från alla yttre störningar under den tid det tar att bygga upp och sända iväg tankepaketet. Är budskapet format som en bild, tänker man sig självfallet bilden för sitt inre seende. Är det endast ord skall hela sinnet genljuda av dem. Intensitet och medvetande skall gå hand i hand. Hjärnans sändarorgan är sådant att du måste mätta detsamma för att få en kraftig tanke att lämna hjärnan, i annat fall når du ingenstans. En del människor äger en medfödd lätthet att uppfatta andras tankar, andra tycks ha svårare att uppfatta tankar men även på det området finns möjligheter att träna sig.

Säkert har du varit med om att en nära vän tänkt på samma sak som du eller att du tänkt säga något men förekommit av din vän som sagt just det du tänkt säga. Detta är telepati och uppträder när två eller flera är i harmoni. Vi känner till från vissa afrikanska stammar att man kunde sätta sig ned i en negativ (avslappande) hållning och på så sätt från andra byar uppfånga budskap, som inte var riktade till dem. Med övning är allt möjligt. För att du skall kunna utsända telepatiska budskap måste du erinra dig nödvändigheten av följande:

Djup spiralandning. Bestämd tan-

Göteborgs UFO-förening

UTSTÄLLNING

på

**Naturhistoriska Museet
i Göteborg**

Fr.o.m. 16 okt. till nyår

**Filmvisning samt
modeller på UFO-farkoster**

kebildning och känsla inmängd vid avsändandet av budskapet. Rikta dig till den avsedda personen och skapa en fingerad förbindelsestråd med denne. Du kan träna t.ex. när du är tillsammans med andra kamrater på så sätt, att du tänker på något speciellt och vänder dig till någon i sällskapet. Avvakta och se om denne tar upp just detta du tänkt på.

Om kontakt med andevärlden

Kanske du känner till att det inom vissa religiösa samfund talas om medier, som besitter förmågan att tala med andevärlden. Det må nu vara hur som helst med detta. Kanske är det så som de säger, att de talar med avlidna. Personligen vill jag inte förneka detta men tycker att det är på plats med några påpekanden. Samma lärar tar nämligen upp återfödelse (reinkarnation), och eftersom då den döde återföds, förefaller detta tal om kontakt med andra sidan lite egendomligt. Visserligen påstås det att man inte återföds omedelbart, men somliga tycks då aldrig återfödas. Sedan får vi inte glömma att tid ej existerar och det förenklar inte de tankekonstruktioner

ner som är vedertagna. Ja mycket återstår att förklara, men kanske är det så att jaget är gemensamt för allt liv men ändå kan framstå som individuellt. Detta skulle i så fall förklara en del. Nåväl hur uppnår man denna konst att tala med de avlidna. Svaret är enkelt men vägen oftast lång, och uthållighet måste du ha gott om.

Gör så här: sätt dig och slappna av som du lärt tidigare. Andas spiralandning några minuter, föreställ dig att du erhåller kontakt med andra sidan, var avvaktande och negativ (avslappande), vänta lugnt på budskap från andra plan. Du kan få träna i månader och år utan resultat men fortsatt. Du kommer att lyckas! Första gången kanske som en viskning, ett svagt ljud, en doft eller ett steg på golvet kanske en skymt av ett ansikte, ja någonting. Tröttna inte, du vinner i längden. Kom ihåg att varje övning du gör i denna kurs är ett steg in i ett nytt tempel. Vanhelga det inte. Var kärleksfull och ödmjuk så kommer allt att gå dig väl i händer! Du skall veta att det är stora krafter du arbetar med. Kom ihåg att störst av allt är kärleken! När du går in i ett högre medvetande så går du också in i en helgedom.

"UFO-forskning i Sovjetunionen"

En bok av publicisten Juri Lina.

Innehåller redogörelser för märkliga UFO-fall från hela Sovjetunionen.

- * UFO-vågen över Sovjet år 1983.
- * Vågen över Moskva år 1978.
- * UFO-spår i estnisk folklöre, kinesiska legender och gamla manuskript.

* UFO-landningar och rapporter om humanoider i Sovjet.

* En ryss möter landade ufonauter nära Moskva i juli 1975, han bjuds

med på en rymdresa och hamnar på en annan planet.

* Ett sovjetiskt flygplan kolliderar med ett UFO i augusti 1983 - officiell kommentar.

* Officiell och underjordisk forskning, förföljelse av entusiaster. 240 sidor med många fotografier och illustrationer.

Utgivare: Förlaget FAAG, Stockholm 1984.

Beställ boken genom att betala in kr 125:- pg. 456 99 88 - 1, Juri Lina.

Jag är far till en främmande rymdvarelse baby!

En nattvakt som kidnappades av ett UFO för fyra år sedan avslöjar att han fått besök av samma dvärgliknande rymdmän ytterligare fyra gånger sedan dess - och att han till sin förfäran fått veta att han är far till en halvblods-humanoid!

Antonio Ferreira lämnade fullständiga detaljer om mötena under hypnos - och hypnotisören säger att han är övertygad om att Ferreira talar sanning.

I december 1979 avslöjade Enquirer den otroliga historien om kidnappningen av Ferreira. Han berättar hur tre främmande varelser, ca 1 meter långa, hade paralyserat honom med en stråle av ljus på en byggarbetsplats i Brasilien och sedan undersökt honom ombord på ett UFO i två timmar.

Nu säger den 25-årige Ferreira att de främmande varelserna återvänt - och att han vid två tillfällen blivit visad ett litet, underligt barn som han tvingats avla med en "ful" humanoidkvinna under den första kidnappningen.

UFO-forskaren Dr Walter Bühler i Rio de Janeiro tror att Ferreira "utnyttjades i något slags avelsexperiment" av de främmande varelserna.

"Hur otroligt det än låter så är han far till ett rymdbarn", sade Dr Bühler.

Efter den underliga upplevelsen hypnotiserades Ferreira av en professionell hypnotisör, Alvaro Fernandes, och Fernandes säger att Ferreira berättade exakt sam-

ma historia som han berättat när han inte var hypnotiserad.

"Han talar sanning. Hans fall är autentiskt - det är jag övertygad om", uppgav Fernandes.

Vid minnet av fortplantningsexperimentet berättade Ferreira för Enquirer:

"Det var hemskt! De tre varelserna klädde av mig och lade mig på ett bord. Sedan kom denna fula kvinnovarelse fram till mig.

Hon var kort, hade mörk hy, rött hår, ett stort huvud och tunna läppar. Hennes hud var kall och hon utsöndrade en hemsk stank.

Jag kände ett slags elektrisk stöt när hon var hos mig. Min hjärna hatade det hela men jag kunde inte stöta undan henne - min kropp kändes paralyserad."

De fyra senare kontakterna skedde under år 1982, enligt Ferreira.

I juli 1982 vaknade han tidigt på morgonen av en underlig kliande känsla. "Jag gick ut och såg ett runt UFO sväva mitt i luften. En dörr öppnades och jag såg en av de fula varelserna hålla en baby som såg ut precis som dem."

Några nätter senare återvände UFO:t - och Ferreira säger att han träffades av en grön ljusstråle som transporterade honom in i farkosten.

"Där fördes jag in i ett annat rum - där jag kom öga mot öga med den kvinnliga varelse som jag tvingats ha samlag med.

Hon höll ett barn i famnen, och varelserna talade om för mig på

telepatisk väg att det var min son. Det enda jag kunde göra var att stå där och stirra — han hade mörk hy, rött lockigt hår och spetsiga ögon.

Jag kände mig som ett djur i en zoologisk trädgård som hade tvingats till avel."

Den 7 augusti 1982 säger Ferreira att han åter transporterades ombord på UFO:t med en grön stråle och underkastades en läkarundersökning.

Det sista mötet — i december 1982 — var skrämmande, drar han sig till minnes:

"Jag vaknade kl 02.00 av ett starkt grönt ljus som lyste upp huset inuti. Jag steg upp och i vardagsrummet fann jag de tre varelser som kidnappat mig första gången.

En av dem hade något slags pistol, och han sköt en grön ljusstråle mot bröstet på mig och det brände i skinnet.

Jag föll medvetslös till golvet.

När jag återfick sansen upptäckte jag att något slags emblem ristats in i mitt bröst."

UFO-forskaren dr Bühler, som också är läkare, var med under hypnosen. "Enligt min uppfattning är allt Ferreira sagt sanning", uppgav dr Bühler.

Professor Ney Pires, en biolog och UFO-forskare som studerat Ferrerias fall, hade följande att tillägga:

"Det har gjorts mängder av UFO-iakttagelser i Mirassol, den stad där Ferreira bor, och dessa iakttagelser sammanfaller — konstigt nog — alltid med de tider som Ferreira haft sina kontakter med UFO:n."

Wilson Lopes, fd polischef i Mirassol, sade:

"Jag har från första början ansett att Ferrerias fall är autentiskt — han har inget brottsligt förflutet och uppträder alltid korrekt. Och rapporterna om UFO-iakttagelser i vår stad passar in i hans historia."

i riktning mot denna och upptäckte mellan en ledningsstolpe och ett mullbärsträd en mörk skugga som kastades av ett stort runt föremål. Det var en stor glob vars yta korsades av lodräta och vågräta linjer som delade upp denna i flera kvadratiske sektioner på vardera en halv meter. Föremålet svävade tätt över marken, och från en dörröppning sträckte sig en slags lejdare ned till marken. Genom öppningen kunde han se in i farkosten. Han såg en trappa som ledde högre upp i farkosten. På väggarna fanns flera instrument av olika slag. Farkosten, som

i sin helhet var ca 10 meter hög och fyra till sex meter bred, observerades under några minuter från ett avstånd på ca 5 meter.

Utanför fanns en upplyft plattform på vilken en människoliknande varelse stod och reparerade ytersidan på farkosten med en lödkolv eller ett svetsaggregat. Denne, såväl som tre andra mänskliga varelser, vilka sysslade med ett eller annat i farkostens närhet, bar skyddshjälmarna och overallliknande dräkter. Hjälmarna, som i den svaga belysningen verkade mörkgrå, hade i ögonhöjd en genomskinlig skiva, genom vilken man kunde urskilja en mycket ljus hudfärg. I höjd med munnen fanns en slang som löpte mot ryggen och förändrades med något som liknade syrgastuber. På bägge sidor av hjälmarna bar UFO-piloterna hörlurar som telegrafister, men något större.

Gestalterna var ca 1,70 meter långa och såg ut som jordiska människor. I början trodde Facchini att det

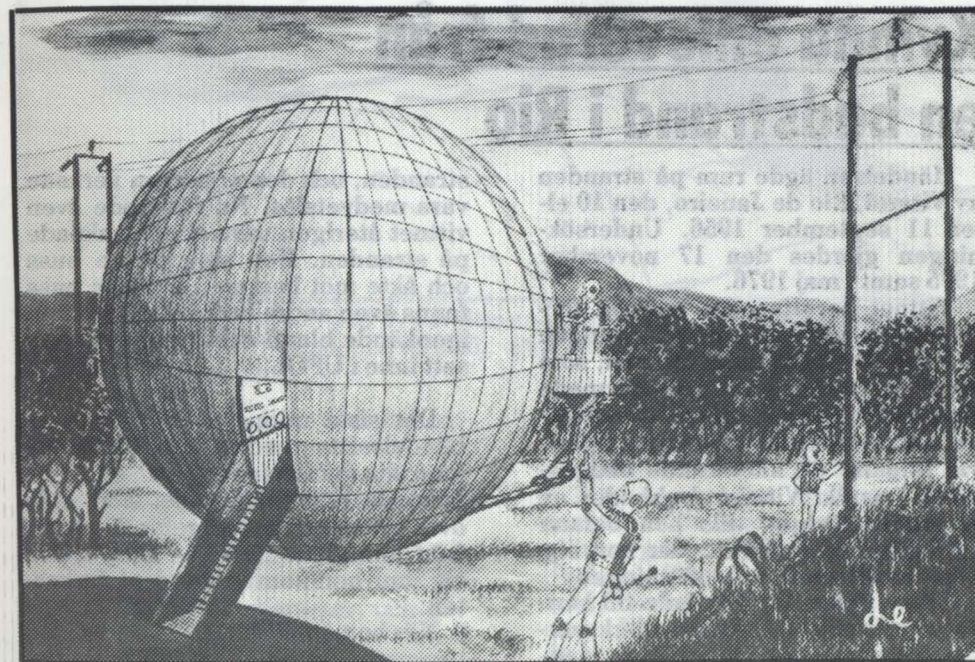
rörde sig om en ny experimentfarkost som försvaret utprovade, vilken varit tvungen att nödlända på grund av någon skada. Denna tanke uppstod just med tanke på att det finns en militärflygplats i närheten. Men då han frågade dem, från ett avstånd på fem meter, om de ville ha hjälp, svarade de med sällsamma gester och märkliga läten som inte liknade något mänskligt språk.

Iakttagaren hade slutligen intrycket att varelserna ville ta honom ombord på den mystiska luftfarkosten som lät som en stor dynamo. Efter det att han med en blick in i dess inre konstaterat att det inte rörde sig om en jordisk maskin, greps han emellertid av panik och tog till flykten. Men då han tillryggalagt några få meter såg han i ögonvrån hur en av varelserna grep ett kameraliknande föremål, som den hade hängande om halsen, och riktade detta mot honom. En stark ljusstråle sköt ut och träffade honom i ryggen med sådan

Reparation av landat UFO i Italien

En av de mest betydelsefulla upplevelserna av UFO-karaktär i Europa hade mekanikern Bruno Facchini, som den 24 april 1952 stötte på ett landat UFO i Abbiate Guazzone, Italien.

Den 24 april hade trakten utsatts för ett mycket kraftigt åskväder, och på kvällen gick Facchini ut för att kontrollera högspänningsledningarna och fastställa eventuella skador som kunde utgöra en fara för människor. Sedan han försäkrat sig om att allt var i sin ordning och var på väg hem, lade han märke till en ljusreflex inte långt därifrån. Han gick

Utanför fanns en upplyft plattform på vilken en människoliknande varelse stod.

kraft att det kändes som om han träffats av ett fast föremål eller komprimerad luft. Han förlorade balansen och föll till marken, varvid han skadade sig på en där befintlig gränsten. Plågad av smärter och fylld av fruktan vågade han inte röra sig. Men då varelserna inte längre brydde sig om honom, hade han mod nog att åter iakttä dem och deras förehavanden.

Plötsligt avbröt svetsaren sitt arbete och plattformen sänktes ned till marken. Svetsaren och de andra männen tog sedan ställningen och klättrade uppför lejderen och försvann in i farkosten, varefter dörren slöt sig hermetiskt bakom dem. Det förut hörda ljudet ökade i styrka och farkosten steg mycket snabbt upp mot himlen och försvann ur vittnets synfält.

Strax därefter återupptog Bruno Facchini sin promenad hemåt. Han genomlevde en sömnlös natt; tanken på upplevelsen ville inte läm-

na honom. Då han morgonen därpå upptäckte att han hade förlorat sin cigarettask, beslutade han sig för att återvända till platsen för upplevelsen och samtidigt söka efter bevisspår. Ankommen till platsen upptäckte han fyra cirkelformade avtryck i marken på vardera ca en meter i diameter, vilka var anordnade i kvadratform med sidor på ca 6 meter. Kringströdda i gräset fann han dessutom försänkta partier och flera metallstycken, vilka antagligen härstörde från svetsarens arbete.

Episoden undersöktes senare av polisen i Varese och av militära myndigheter. Några brottstycken av metallen analyserades och förklarades vara "antifriktionsmetall". I övrigt kunde man inte presentera någon lösning på gåtan med den sällsamma farkosten.

Källa: UFO-nachrichten, nr 238/239
Juli/Augusti 1976.

Kvinna enleverad från en badstrand i Rio

Händelsen ägde rum på stranden av Viteroi, Rio de Janeiro, den 10 eller 11 september 1956. Undersökningen gjordes den 17 november 1975 samt i maj 1976.

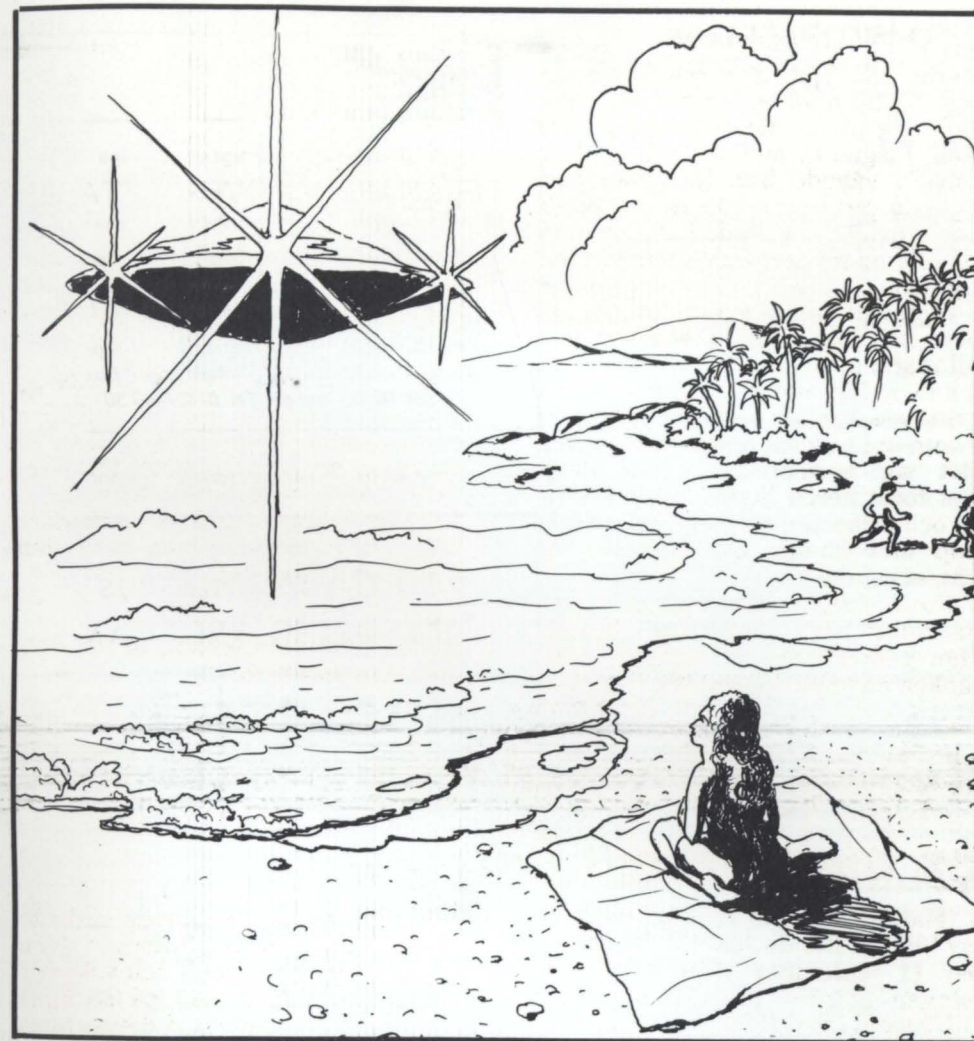
Vittnet berättar, att hon på förmiddagen när hon satt på stranden fick syn på ett flygande föremål, som med ett starkt, gällt ljud närmade sig stranden och stannade över vattnet nästan nere på vågorna och därvid försatte de närvarande badgästerna i panik. Vittnet drabbades av en minnesförlust, tills hon befann sig i det inre av UFOt, där hon såg flera medlemmar av besättningen.

En av ufonauterna talade till henne på portugisiska. Hon underkastades flera undersökningar. Hon igenkände bland de närvarande en person, vilken hon tidigare sett på

stranden, och denna person verkade vara medvetlös. Nu förlorade även vittnet återigen minnet och vaknade på stranden. Hon steg på en buss och åkte mot hemmet. I denna buss fanns även andra badgäster, och hon igenkände bland dessa en, som hon sett inne i UFOt.

Det sista minne vittnet hade av händelserna medan hon ännu befann sig på stranden, var ett stort bländande föremål, vilket stod stilla över bränningarna ungefär 25 meter från stranden. Hon kan inte erinra sig, hur hon kom ombord på farkosten.

När hon återfick medvetandet, låg hon utsträckt på en estrad i en dunkel gång. På en annan estrad kände hon igen en ung man, som hon tidi-

Det sista minne vittnet hade av händelserna medan hon ännu befann sig på stranden, var ett stort bländande föremål, vilket stod stilla över bränningarna ca 25 meter från stranden.

gare sett på stranden. Sedan kom två personer emot henne. Dessa bar kostymer av aluminiumliknande material, vilket täckte både händer och fötter.

Clelia och den unge mannen blev förda genom gången till en rund sal med ca 20 meter i diameter, och där blev de åter lagda på en estrad. I denna runda sal såg Clelia en man med bakåtkammat hår komma emot sig. Han tilltalade henne på portugis-

siska. Clelia klagade över det starka oväsendet, som rådde i salen. Han sade att det strax skulle dämpas.

Denne man bar samma klädsel som de båda andra, och han hade mörka, genomträngande ögon. Han rörde sig långsammare än de andra men med smidigare och säkrare steg. Han förklarade för Clelia, att de hade hämtat henne för undersökning.

Då hon frågade hur hon blivit för-

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

flyttad svarade han bara, att hon varit avsvimmad. Sedan bar han henne på en bår fram till en vägg. Där blev hon fasthållen med hjälp av en svängbar apparat. En hävstång rörde sig längs hennes kropp. Under tiden hade oväsendet avtagit så att det kunde uthärdas. Apparaten utstrålade ett rött ljus. Mannen tillät henne att tala, och hon sade då, att hon beklagade, att hon inte hade någon kamera med sig.

'Röntgenöga' hjälpte ufonaut att se.

Sedan ställde mannen frågor till henne angående ett ärr hon hade på underlivet, och hon förvånade sig över hur han kunde känna till detta. Hon hade ju kläderna på sig. Hon svarade, att det var ett kejsarsnitt, som gjorts förra året.

Mannen sade, att tack vare apparaten kunde inget döljas för honom. Han kunde även se genom kläderna. Sedan bad han henne, att hon inte skulle tala om för sin man, vad hon upplevt - han skulle antagligen inte tro henne, och hon skulle heller inte riktigt kunna beskriva det. Hon kunde till och med riskera att bli intagen på sinnessjukhus. Efter en längre tid kunde det bli möjligt för henne att berätta. Mannen visade henne nu

kommandorummet. Där fanns en tjock glasvägg, genom vilken man såg farkostens omgivning, men allt syntes dimmigt.

När Clelia vaknade upp på stranden, förstod hon, att hon vistats i UFOt ungefär tre timmar. Men på väg hem i bussen fick hon veta, att hon varit borta fyra till fem timmar!

Vid hemkomsten frågade hennes man, var hon hade varit, men hon avslöjade ingenting av sin upplevelse. Hon försökte i stället förtränga händelsen från sitt mitte. Bara oväsendet, som nästan hade gjort henne förryckt, kunde hon inte glömma. Clelias armbandsur hade stannat och gick inte att reparera.

Först tjugo år senare berättade Clelia hela upplevelsen för ufologen Carlos Ribeizo Rocha. Han tog henne med sig till platsen för upplevelsen, men på grund av förändringar i bebyggelsen kunde hon inte finna sitt gamla hus. Omkring sex månader därefter blev hon underkastad hypnos, vilken helt bekräftade vad hon i vaket tillstånd hade berättat, och som samtidigt styrker hennes trovärdighet.

Källa: Duist/UFO - Nachrichten, nr 262, april 1980.

Översättning: Göte Johansson.